

sygn. akt IX Ka 87/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział IX Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Plewińska

Sędziowie : SO Aleksandra Nowicka

SO Mirosław Wiśniewski (spr.)

Protokolant : staż. Marzena Chojnacka

przy udziale przedstawiciela Urzędu Skarbowego w G. Jarosława Piotrowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015 r.

sprawy przeciwko **B. G.** oskarżonego z art.57 § 1 kks;

na skutek apelacji wniesionej przez naczelnika Urzędu Skarbowego w G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z 2 grudnia 2014 r. sygn. akt II W 921/14

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Grudziądzu.

sygn. akt: IX Ka 87/15

UZASADNIENIE

B. G. został oskarżony o to, że:

I. prowadząc działalność gospodarczą z siedzibą w G. i będąc podatnikiem zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych w sposób uporczywy nie wpłacał w terminie na konto Urzędu Skarbowego w G. zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne wynikającego z zeznania podatkowego PIT-28 za 2012 rok w kwocie 62.150,00 zł, którego termin płatności upłynął w dniu 31.01.2013 roku, z tym ustaleniem, że do dnia wszczęcia dochodzenia na poczet powyższej zaległości wpłacono kwotę 0,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s.

II. prowadząc działalność gospodarczą z siedzibą w G. i będąc podatnikiem podatku od towarów i usług w okresie od 25.02.2013 roku do 27.12.2013 roku w sposób uporczywy nie wpłacał w terminie na konto Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów

i usług wynikającego z deklaracji VAT-7 za miesiące: 01, 07, 10, 11/2013 roku w łącznej kwocie 51.726,00 zł, z tym ustaleniem, że do dnia wszczęcia dochodzenia na poczet powyższej zaległości wpłacono kwotę 88,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s .

**Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 2 grudnia 2014r. w sprawie
II W 921/14:**

1. uniewinnił Oskarżonego **B. G.** od popełnienia zarzuconych mu w punktach I i II aktu oskarżenia czynów;
2. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł oskarżyciel**, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego.

Oskarżyciel zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony nie dopuścił się zarzuconych mu czynów.

W związku z podniesionym zarzutem oskarżyciel wniósł o zmianę wyroku i uznanie B. G. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów, po czym, na rozprawie apelacyjnej, oskarżyciel zmienił stanowisko w zakresie proponowanego rozstrzygnięcia, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na skutek apelacji oskarżyciela, Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, po dokonaniu oceny zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego i wprowadzonych na jego podstawie wnioskach, uznał rozstrzygnięcie Sądu I instancji za przedwczesne.

Orzeczenie swe oparł Sąd I instancji na treści wyjaśnień oskarżonego oraz, znajdujących się w aktach sprawy, dokumentach. Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że niewykonywanie przez B. G. ciężących na nim, jako przedsiębiorcy, zobowiązań podatkowych z tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego oraz podatku od towarów i usług, nie stanowiło wykroczeń skarbowych, o którym mowa w art. 57 § 1 kks, z uwagi na niemożność przypisania zachowaniu oskarżonego cechy uporczywości. Sąd meriti uznał, że B. G. nie miał obiektywnej możliwości uiszczenia zaległości podatkowych ze względu na fakt nieuzyskania przez oskarżonego świadczeń, należnych mu w związku z zawartymi przez niego, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, umowami.

Sąd Rejonowy, wykazując, że B. G. nie wyraził negatywnego stosunku do realizacji obowiązku zapłaty ciężących na nim podatków, wskazał na okoliczność ubiegania się przez oskarżonego o rozłożenie na raty zaległości podatkowej z tytułu podatku od towarów i usług, co spotkało się z wydaniem przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. decyzji odmownej. Treść uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nasuwa przypuszczenie, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił faktu, że wspomniana wyżej decyzja wydana została w dniu 16 kwietnia 2010r. i stanowiła rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku oskarżonego o rozłożenie na raty zaległości podatkowej z tytułu podatku od towarów i usług należnej za miesiąc grudzień 2009 roku.

Sąd Rejonowy swe ustalenia faktyczne oparł w szczególności na treści wyjaśnień oskarżonego, uznając, że znajdują one potwierdzenie w pozostałej części materiału dowodowego sprawy. W ocenie Sądu odwoławczego, twierdzenia oskarżonego nie korespondują w istotnej mierze z treścią dokumentów przedłożonych przez strony oraz są one sprzeczne wewnętrznie. Oskarżony na rozprawie w dniu 16 września 2014r. wskazywał m.in., że od momentu rozpoczęcia przez niego działalności gospodarczej w 1990r. aż do roku 2011 terminowo realizował swe obowiązki podatkowe, a pierwsze trudności na tym polu miały pojawić się dopiero na początku roku 2012 /k.57/, co pozostaje w sprzeczności choćby

z faktem podejmowania przez B. G. działań zmierzających do rozłożenia na raty zaległości, stanowiącej należny podatek od towarów i usług w roku 2010 /k.74/. B. G. na rozprawie w dniu 22 października 2014r. oraz 25 listopada 2014r. wyjaśnił odmiennie niż poprzednio, wskazując, że wniosek o rozłożenie należności skarbowej z tytułu podatku od towarów i usług złożył do urzędu skarbowego w roku 2010 /k.67 i 132/.

Zgromadzony w sprawie materiału dowodowy nie uprawnia do poczynienia ustalenia w przedmiocie występowania przez oskarżonego ze stosownymi wnioskami, wskazującymi na ubieganie się przez B. G. o zastosowanie wobec niego instrumentów przewidzianych w przepisach prawa podatkowego, a obejmujących choćby rozłożenie na raty objętych aktem oskarżenia zaległości podatkowych, czy też ewentualnego podejmowania przez oskarżonego starań o odroczenie terminu płatności tychże należności.

Sąd Rejonowy przyjął, że niewykonanie przez oskarżonego zobowiązań podatkowych z tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2012 oraz podatku od towarów i usług należnych za miesiące: styczeń, lipiec, październik i grudzień 2013r., podyktowane było istnieniem po stronie oskarżonego obiektywnej niemożności, z uwagi na nieuzyskanie przez oskarżonego należnych mu od kontrahentów świadczeń. Zauważyć należy chociażby, co winno rodzić wątpliwości, że wierzytelność, na której istnienie wskazuje oskarżony, a która służyć ma B. G. wobec spółki Organizacja (...) S.A. i opiewać na kwotę 107.625,00 zł, a która jest wymagalna już od 2012r., nie była przez oskarżonego dochodzona wcześniej, tj. niezwłocznie po jej powstaniu, zwłaszcza, gdy zważyć, że oskarżony miał znajdować się w sytuacji finansowej uniemożliwiającej mu wykonywanie zobowiązań ciążących na nim samym. Jak wynika z treści, znajdującego się w aktach sprawy, pisma pełnomocnika oskarżonego, wymieniona wyżej spółka wezwana została do uiszczenia zaległej kwoty dopiero w dniu 21 lipca 2014r. Poza twierdzeniami oskarżonego, brak jest w aktach sprawy dowodów które świadczyłyby o skierowaniu sprawy przeciwko spółce Organizacja (...) S.A. na drogę postępowania sądowego.

Ustalenia wymaga również, czy oskarżony, w związku z nieuzyskaniem spodziewanych należności, składał we właściwym urzędzie skarbowym korekty deklaracji podatkowych (inne aniżeli korekta deklaracji podatku należnego z tytułu dostaw towarów złożona w dniu 4 kwietnia 2014r., a dotycząca deklaracji VAT-7 za miesiąc wrzesień 2013r.).

Nie można pominąć, że zobowiązania podatkowe oskarżonego powstały w związku z deklarowanymi przez niego przychodami, a których wysokość generowała rozmiar należności podatkowych. Sąd Rejonowy, uznając, że B. G. nie wykonywał zobowiązań podatkowych z powodu niepozyskania należnych jemu samemu środków, pominął fakt uzyskania przez oskarżonego ewentualnych innych przychodów, których wysokość winien był oskarżony wykazać w składanych do urzędu skarbowego deklaracjach, a ustalenie istnienia których jest istotne z punktu widzenia sytuacji materialnej oskarżonego w okresie, gdy winien był on uiszczyć należności podatkowe wskazane przez oskarżyciela i określenia rzeczywistej możliwości uczynienia przez oskarżonego zadość ciążącym na nim powinnościom podatkowym.

Za celowe należałoby uznać poczynienie ustaleń w zakresie wykonywania przez oskarżonego, w okresie objętym zarzutem, innych obowiązków, ciążących na oskarżonym choćby w związku z faktem zatrudniania przez niego pracowników, a związanych m.in. z koniecznością regulowania składek należnych z tytułu ubezpieczeń społecznych.

Rozważenia wymaga zatem, po ustaleniu jaka była rzeczywista sytuacja finansowa oskarżonego począwszy od roku 2012, czy po stronie B. G. istniała obiektywna możliwość wykonywania zobowiązań podatkowych.

Nie można pominąć, przy dokonywaniu oceny nastawienia oskarżonego do zarzuconego mu czynu, faktu, że oskarżony, mimo sygnalizowanych problemów finansowych, ciążących na nim w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, nie zaniechał jej kontynuowania, stale uzyskując z tego tytułu dochody.

Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądu odwoławczego, konieczna jest ponowna –dużo bardziej wnikliwa niż dotychczas - analiza materiału sprawy. Postępowanie dowodowe winno być prowadzone w kierunkach zasygnalizowanych w niniejszym uzasadnieniu.